

KLIA

30 ÅR

MED KERAMIKKEN

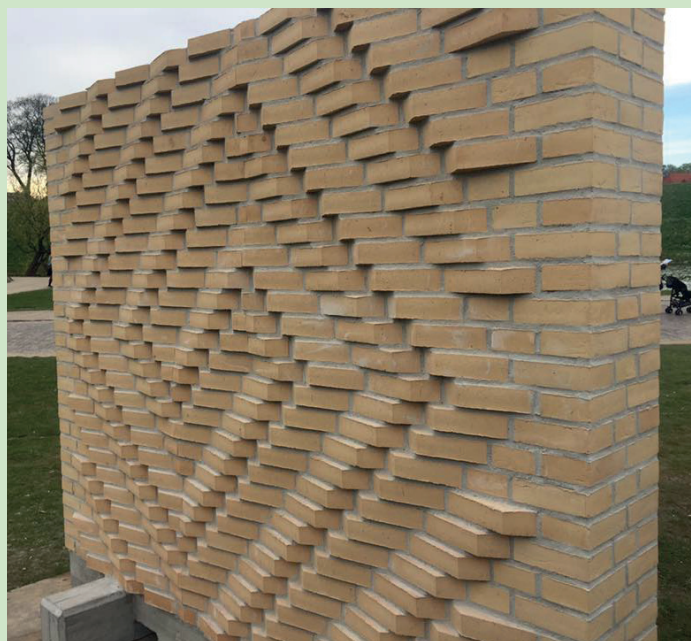
Foto: Anna-Lene Riber

Karen-Lisbeth Rasmussen

Karen-Lisbeth Rasmussen (f. 1944) blev færdig med sin læreruddannelse i 1967, men efter nogle år i forskellige lærerjobs startede hun i 1985 på Kunsthåndværkerskolen i Kolding og blev færdig som keramiker i 1989. Det er således i år 30 år siden, hun dimitterede, og desuden runder hun de 75!

Karen-Lisbeth Rasmussen kalder sig i dag for keramisk formgiver, og i forhold til hendes virke er det forståeligt. Det er ikke mange ens tekurs og tallerkener, hun producerer, men derimod håndbyggede, enkeltstående ting, grupper eller emner i et tema, som hun giver sig af med. Og ofte er det værker, hun vil fortælle noget med. Et godt eksempel herpå er mosaikken "Jobsamtale", som er en del af en udsmykning på Jobcenteret i Odense. (Se illustration!)

"Biennalen for Kunsthåndværk og Design 2017"

Karen-Lisbeth Rasmussen er en vidtfavnende og eksperimenterende kunstner. I én periode udtrykker hun sig fabulerende, og i en anden periode arbejder hun stramt stilistisk. Det kommer fx smukt til udtryk i hendes arbejde med murkunst, der er udviklet i samarbejde med Egersund Tegl. I 2017 blev hendes fire murværker udvalgt til at deltage på "Biennalen for Kunsthåndværk og Design" i København i maj og var udstillet ved Kastellet. I maj 2019 er hun netop blevet udtaget til at stå for indretningen af en del af en skolegård på Nordre Skole i Ikast, og det skal naturligvis handle om murværker, der skal opføres i samarbejde med verdens bedste murer fra 2011 (Worldskills), Nicolai Asmussen fra Holstebro.

Nøjagtigt "bogholderi"

Karen-Lisbeth Rasmussen har tydeligvis styr på det faglige, både når det gælder formsproget, men også – og ikke mindst – hvor det drejer sig om eksperimenter med overflader og glasur. "Jeg er fascineret af glasur-magien og søger en sammensmeltning, en symbiose af form og glasur. Jeg betragter skåle og fader som lærreder, og jeg bruger begitninger, glasurer som en maler bruger sine pensler og farver."

Alle disse eksperimenter bliver der ført nøjagtigt "bogholderi" over, så der hele tiden kan søges nye grænser. Som Karen-Lisbeth Rasmussen også siger: "Gennem arbejdet med at skabe kunst og kunsthåndværk sættes tidstyranniets ud af kraft, så fordybelse kan finde sted. Og for mig er det en nødvendighed – ikke en luksus! – at skabe er en proces, der ikke kan forceres."

KLIR - KERAMIK

Spinderihallerne i Vejles vestby

Udadtill skaber Karen-Lisbeth Rasmussen også aktive cirkler, som passer fint til en anden af hendes senser: "At undlade at forholde sig medskabende (på alle planer) på grund af manglende tid, gør tilværelsen fattig, fremmedgjort og frustrerende." Og hendes virke sætter dybe spor.

I 1994 startede hun sammen med to andre kunstnere et "håbløst" projekt. De gamle spinderihaller i Vejles vestby skulle gøres til en arbejdsplads for kunst og kultur, og den 13. september 1997 var der officiel indvielse af kunstnerværkstederne i Spinderihallerne. "En milepæl er nået – en arbejdsplads er opstået" som det lød ved indvielsen. I 2007 overtog Vejle Kommune den videre udvikling af Spinderihallerne. I dag har Karen-Lisbeth Rasmussen værksted i privatboligen i Bredballe.

Udvikling i fællesskab

Karen-Lisbeths udadvendte virke har medført, at hun i dag er næstformand i bestyrelsen for foreningen Danske Kunsthåndværkere og Designere samt medlem af samme forenings regionsbestyrelse. I det hele taget er Karen-Lisbeth optaget af at udvikle i fællesskab med andre. Det seneste tiltag er et saltovnslaug, hvor 10 keramikere er gået sammen om at bygge specialovne til den gamle salt/soda-brændings-teknik.

Hun har også haft flere renoveringsopgaver, bl.a. har hun renoveret en løve i stentøjsmosaik, der står i skolegården på Bakkegårdskolen i Gentofte. Løven var oprindeligt skabt af kunstneren Henrik Starcke (1899-1973). Desuden er hun i gang med en anden opgave for Gentofte Kommune, nemlig en stor keramikskulptur, der skal have udskiftet en større antal

klinker. Skulpturen står lige foran Gentofte Rådhus og er skabt af kunstneren Allan Schmidt (1923-1989).

Kilde: Jørgen Kjær Poulsen på "Stengalleriet's hjemmeside

Syv spørgsmål til jubilaren og fødselaren!

Hvordan går en almindelig dag (selv om sådan nogen ikke findes!) på værkstedet?

"De bedste dage på værkstedet er, når dagen starter med klargøring af ler eller glasurer eller andet, som skal bruges til dagens arbejde. Når selve arbejdet går i gang, og musikken lyder fra det valgte repertoire på SPOTIFY, er jeg i min egen boble og meget optaget og koncentreret. På sådanne gode dage står tiden stille, og pludselig er det aften.

Men der er selvfølgelig også dage med afbrydelser, organisering af udstillinger, møder, regnskabsføring og ikke mindst oprydning og rengøring. Som enmandsfirma har man jo alle kasketterne."

Den berømte inspiration, hvordan kommer den til dig?

"Det er en skøn blanding af at undersøge, hvad materialerne kan (hvad nu hvis?), naturoplevelser (Island) og ikke mindst de ideer, der opstår, og som ikke vil gå væk (murværker fx)."

Kan du forklare, hvorfor keramikken – at arbejde med kunsthåndværk – er så fascinerende, at man sætter næsten alt til side for at beskæftige sig med den/det?

"Det er der allerede skrevet lange artikler og bøger om. Den kreative proces, som arbejder i døgndrift, og som gør, at man forventningsfuld springer ud af sengen om morgenen. Jeg ser mig selv som en, der kommer med noget, som ingen har bedt om, men som jeg har lyst til at dele.

Og det bliver på forunderlig vis ved. Der kan ikke lægges låg på. Og heldigvis oplever jeg, at det, der springer ud af mine anstrengelser, for det meste bliver godt modtaget."

Hvordan ser du vilkårene for kunsthåndværket/kunsthåndværkerne i dagens Danmark?

"Når man arbejder med så irrationelt et område, som jeg gør, er den økonomiske uvished stor.

Der findes ikke mange stillingsopslag, hvor man søger en keramikker. Oftest har kunsthåndværkere job ved siden af, hvilket jeg også har haft. Jeg har så været så heldig at kunne undervise i de kreative fag, så på den måde har det - også mentalt - hængt sammen.

I øjeblikket er der stor interesse for hele det kunstneriske område, og en forståelse for, at man ikke kan måle værdien ud fra de sædvanlige rationelle og økonomiske værdisætninger. Kunstens, designets og kunsthåndværkets værdi måles i mental energi, følelser, sansninger og den værdi, man lægger i disse nødvendigheder. Det er dejligt, når arbejdet også lønner sig økonomisk, men jeg tror ikke, der kan laves deciderede karriere-skabeloner

for vores gruppe. Det sikreste er at opbygge et godt netværk af kolleger, interessenter og muligheder for visninger – og være klar til at gribe chancen når den er der."

Det kan være svært at "brage igennem lydmuren" i dit område, men hvordan synes du, det er lykkedes for dig set over de 30 år?

"Jeg mener ikke, jeg er braget igennem eller har berømmethedsstatus, men jeg mærker anerkendelse af det arbejde, jeg laver, og bliver også brugt til at løse opgaver. Mit arbejde er mangfoldigt, og jeg holder mig ikke til bestemte udtryk, men eksperimenterer og finder nye veje. Nogle gange vil jeg kalde det kunst, og andre gange er det mere håndværk, men oftest er det vel kunsthåndværk."

Hvad har så været de absolutte højdepunkter i dit arbejde igennem de 30 år?

"Der har været mange højdepunkter. At åbne en ovn, hvor det hele er lykkedes. At holde en udstilling, hvor det meste bliver solgt, at modtage hilsner og breve fra folk, som dagligt glæder sig over værker, de har købt eller fået foræret. Noget af det, som har været helt særligt, har været arbejdet med mursten og LEVENDE MURVÆRK. Mine murværker har været med på BIENNALEN for Kunsthåndværk og Design i 2017, og det har efterfølgende givet en opgave med en læmur i en skolegård på Nordre Skole i Ikast. Andre spændende og udfordrende opgaver har været to større restaureringsopgaver for Gentofte Kommune."

Du plejer at sige, at du kom sent i gang, så du må fortsætte længe, men hvordan ser du fremtiden?

"Jeg fortsætter..."

Tekst og interview ved Bent Rasmussen